

BORSSZEM JANKÓ

A TELHETETLEN.

— Nesze no, telhetetlen kölyke, itt van még ez a nagy darab kalács, de ezzel aztán vége legyen a követelőzésnek! Az után az alma után pedig ne nyulj, mert helyette kőrmöst kapsz!

Horvát ballada.

»Kaszát, kapát a kézbe! Föl a zászlót!
Magyar vért és magyar bort szomjazunk.
Előre csak, — amottan tul a Dráván
Él tejbe' vajba' gögös zsarnokunk.
Hős Jelasiccsal voltunk már mi nála,
Meglátogatjuk; nem kell meghívó.
Át, át a Dráván! ez legyen a jelszó.
Előre hős horvátok! Zsivió!«

Igy szónokolt a horvát népgyűlésen
Égy fölgerjedett horvát hazafi.
Rá a gyűlés meggyűlölt érzeményit
Rettentő zsviókban nyomta ki.
De hogy a csend végtére helyreállott
Égy öszbeborult horvát lép elé:
»Hazug csaló vagy, istenemre mondom!« —
— És odamutat a szónok felé...

Megdermedetten áll a nép s a szónok.
S így folytatá beszédét most az agg:
»Én voltam túl a Dráván Jelasiccsal,
Én érzem: mi a magyar-harag.
Sokan menénk át, — katonát se láttunk,
Fegyvertelen paraszt nép jött élénk...
S jaj volt nekünk... sok hullá el közülünk
Es futva jöttünk mi, kik megjövénk.

Szónok, te nem valál hős Jelasiccsal!
Ó! a ki ott volt, nem henczeg vele.
E harcz emlékét szégyenkezve rejti
S kék foltként hordja hátulsó fele.«
— Így szólt az agg és most felhajtva ingét
Háttal fordult — nem mókázván sokat...
S rémülve láttak sápadó horvátok
Negyvennyolczból datált kék foltokat.

Horvátország és Fiume.

(Az »Obzor« történetirőitől.)

MAGYARORSZÁGNAK nincs történeti joga Fiuméhez.
Nekünk van.
Ezt fogjuk ki, be- és felmutatni.
Már a Genezisnek egy, fájdalom! eredetiben elve-
szett — de a horvát tud. akadémia levéltárában máso-
latilag megtalálható példánya szerint, Isten megteremt-
vén Nagy-Horvátországot, így szólt Adámhoz, ki tud-
valevőleg tiszta horvát volt és Starcevich pártjához
tartozott:

— Nézz körül és mondd, mit kívánsz?

És Adám így szólt:

— Fiumét.

És Isten neki adá.

Mikor a spanyolok Perút elfoglalták s az Inkák
palotáját felgyújtották, az ottani könyvtárban elégett egy

okirat, mely a Zvoimir és Noé közti szerződés szövegét
tartalmazta. Eszerint Noé biztosította Zvoimirnak
Fiume birtokát tiz akó szilvapálinka fejében. Ez utóbbi
átvételéről a vevény is megvolt Noé apánk aláírásával,
de a bekövetkezett vizözön elpusztította.

Ha már a legősibb korról is ily hiteles adatok ma-
radtak fenn, hát még az utóbbi időről! Hogy az egész
őskoron keresztül a horvátok jogosan és békésen birlal-
ták Fiumét, azt abból is lehet következtetni, hogy a ma-
gyar sajtó egy ízben se szólalt föl ellene, pedig ha leg-
kisebb kétség fért volna a birtoklás jogosultságához,
amilyen horvátfalók a pesti lapok, bizonyosan felszólal-
tak volna.

Trója és Fiume együttesen képezték Horvátország
tulajdonát, amiről tanuskodik Herkulesnek a váluton
mondott e felkiáltása: Fiumes Troes!

Nagy Károly, Kis Pipin vagyis Pipinecske, XII.
Károly svéd király és IX. Lajos némán tisztelték Ho-
rvátország jogát Fiuméhez, sőt V. Károly sem tett ellen-
vetést. A magyar részről emelt ama gyermekes kifogás,
hogy ez azért nem történt, mert a történeti korszakban
Fiume már nem is volt Horvátország birtokában, üres
fecsegés. Vajjon megsemmisitheti-e a történeti kor a kő-,
bronz-, arany- és ezüstkör alatt szerzett jogokat; vajjon
nem elégséges-e, hogy Horvátország a történeti kor alatt
hallgatagon fentartotta jogát a kikötőre, noha tényleges
birtoklását másoknak engedte át, bizonyos tributum fi-
zétése mellett, melylyel hogy azok adósok maradtak, sőt
azt el is tagadták, bizony csak az ő gyalázatukra válik.

Mindezekből a horvátok jogát Fiuméhez be nem
láttni — vakság, roszakarat és ostobaság.

Mária Terézia később Magyarországnak ajándé-
kozta, de teljes tisztelettel a nagy császárné iránt, vall-
juk meg, hogy nem ismerte a történeti adatokat, melye-
ket az imént felhoztunk. Ha ismeri, bizonyosan nekünk
adja s így ajándékozása semmis.

Különben Mrazovics bebizonyítani készül azt, hogy
Mária-Terézia aláírása azon az okiraton hamisítva
van s ami legérdekesebb, azt is, hogy a hamisítást Tisza
Kálmán követte el.

Börzeviczy W. M. élczei.

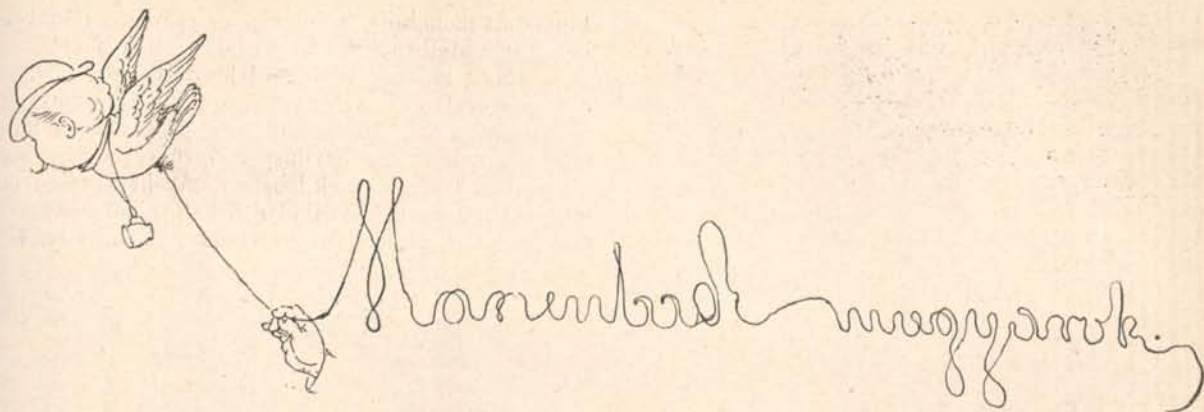
Kivánnám magamnak,
hogy Nagyváradon legyenek
képviselő. Ott nő az em-
ber tekintélye. (Möchte mir
vergönnen.) *

Ha köztém és választóim
között ür támadna, nem szeretném a dunagözhajózási társulat
által áthidaltatni. (Was kann mann wissen?)

*

A választás — be van fejezve. Meg van a választóim
nép. Én mindenesetre közte lettem volna. (Ob man drom
stolz sein kann?)

A szegény ujságíró szabadsága olyan mint a madáré, akinek fonál van a lábára kötve. Csapong, röpked de a n. é. publikum követelése mindig vissza-visszarángatja az író asztalhoz, akkor, a mikor isten igazában neki szeretne lendülni az édes dologkerülés gyönyörének; szárnyából kitépik a tollát s oda adják a kezébe, hogy írjon vele az ő pénzükért multságos dolgokat.

Boldog Amerika! Mikor ott beköszön a nagy meleg, a kolléga ur egy rendkívüli számban jelenti, hogy mert most keserves dolog az idő szövőszéke (nempe szerkesztőségi asztal) mellett ülni és a vetéllővel (t. i. pen-nával) tetszetős szövetté szöni az események tarka szálait: hát, utólagos jóváhagyás reményében alkalmatosnak vallotta a forró évszak idejére bezárni a méhelyt s elmenni Saratogába hűselni. Majd ha onnan erősödve visszatér, meg van felőle győződve, hogy ott fogja látni előfizető népét lapja virányain.

Nem lett volna hasznosabb az amerikai párbaj helyett ezt a praktikus eljárást meghonosítani nálunk?

Minden embernek megvan az optikai csalódása, hogy ha a szabadba kiáll, magát látja a világ középpontjának. Természetes tehát, hogy abban a társaságban is ott véli a világ közepét, a mely társaságban maga mozog; főleg ha ez a társaság magyar, amely tudvalevőképen — optikai csalódás nélkül — a legkülönb.

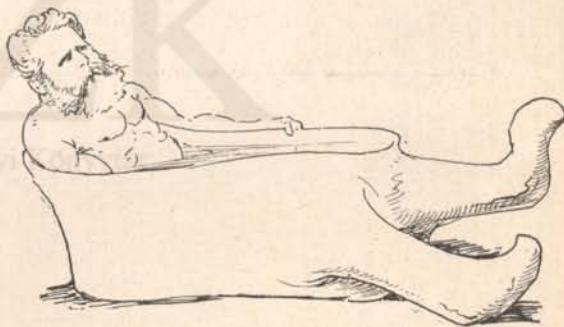
Legalább ezt tartja Móricz Pál, aki szarvasi diadalából, melybe annyira behizott, itt Marienbadban akar kisoványodni. Emésztő fürdőkkel él.

Csakhogy kegyetlenül szűk az idevaló kád, jöllehet a legkövérebb marienbadi kurgasztokhoz van hozzámérve.

A jeles államférfi tagjai csak úgy dagadnak ki belőle s a szolgál, miután keservesen bele gyömösölte, a minap, hogy ki akarta onnan segíteni, kénytelen volt természetes hazánkfiáról lehámozni a kád bádogát.

Panaszkodott Szendének, aki ugyancsak kontrázott neki, hogy az ő testének meg rövid a kád. De finom levén a bádog, ez engedett a hatalmas nyomásnak; de ha széles rosz kedvében kirugta is a kád oldalát, nem

ütött rajta lyukat, hanem csak kinyomta, amint ezt az ide bigyesztett rajzocska szépen megmagyarázza.

Jár itt köztünk egy szendényi hazánkfia: Gassi Lohengrin, legpolyglottabb, »legsokabb« nyelvű vendége e kies völgynek és erdős magasainak, aki még hollandusul is tud, pedig még sohasem is hallott ezen a nyelven beszélni.

A szálfák testvérül köszöntik, a nők rajonganak érte s a mi egészséget bugyogtat számára a »Kreuzbrunn«, ő annyival több jókedvet önt az élemedett forrásba, hogy szinte ifjan pezsdül föl bele a hajdani anya-kút, most már csak anyóka-kút. Udvarias modora, lovagias volta nem ismer határt. Egy fiatal lányka az üstököst kérte tőle, hisz közel érheti, elég magasra nyulhat a kezével. Messze járván ez az égi csavargó, a mi Gassink a fenyőfa hegyéről egy kedves kis mókust emelt le, kérvén a hől-

gyikét, fogadja szívesen ezt a lompos farku erdei csavargót. Az evetke boldogan éli most világát s fanyar fenyűmag helyett édes mogyorót majszol.

Nem győzzük bámulni Guido grófot, aki oly keskenynek jött ide, hogy ép oly kevés kedve lehet magán követetni el a reductiót, mint amily kevés kedvet mutat annak idején a reductióra, midőn a tengerészeti költségvetés megszorításáról van szó. Lassan mászik

hegynek és sok pihenőt tart. De ez csak úgy látszik, mert voltaképen egy-egy hebroni rózsaszálon akad meg

tapasztalt monoklija, sajnálván az apadásra ítélt kecsket. E tekintetben egész keleti fölfogásnak hódol.

Egy terrásszal lejjebb, a lehordott asztal mellett ül a mi elmés Börzevicsynk, otthon kijátszott éleztromfjával növeli körének derűtségét s akkora hatást ér el velök, hogy a gyógy-inspectió szükségét látja, ellenállhatatlan elmésségének lehangolását kérni tőle: mert amit ismeretségének gömbölyded hölgyeiből legyalul az ivás és gyaloglás, az gyorsan vissza gyülemlik az aszo-

nyok domborodó keblén és övén, ha hizláló kaczajra készíti őket. A minap is, hogy egy szálas erős ember megállva előttük, alamizsnát kért s a társaság egyik tagja azt mondá, hogy egészségesnek nem ad — a mi Börzevicsynk ily szókkal fordul a moralistához: »Azt hiszi kegyed, hogy az ön kedviért ez a koldus púpot fog növesztetni a hátán?« (Feu! S a fenyves viszhangozá: feu-eu-heun!) (Folytatjuk.)

Diplomatiai levelezések.

Barthélémy St. Hilaire urnak

Páris.

Excellentiád!

Legyünk barátokká!

A »Norddeutsche Allg. Ztg.«-nak politikai nyíltérében egy barátsági inserátumot közzé is téttem.

Megértette?

Remélem meg.

Az a csunya Bú-Amena!

Irtam már neki, hogy ne bántsa önöket.

Csak az a kár, hogy aligha megéri.

Mert ő nem tud németül, én meg nem arabusúl.

Kár!

BISMARCK.

*

T. cz. Bú-Amena urnak

Afrika.
(Algír.)

Tisztelt felkelő úr!

Köszönet. Köszönet, hogy fölkelte. Le se feküdjék egyhamar. Minél tovább lázad, annál kényelmesebben el-kissingezhetem kurámat. Azért önt nagyon kedvelem. Arabs létére kitűnően csinál német politikát.

Mulasson és mulattasson.

Ha nagyon melege talál lenni, hála fejében egy pár akó sört is küldhetek.

BISMARCK.

Titán Laczi a koronában.

Lindau!
Kicsoda ő, hogy komázva lakomázva pezsgőztetik, míg a magyar költő a lét küzdelemében vergődve, thermopirenei szorultságában szomjuságát csak száraz kortyvelegetéssel enyhítheti?

Kicsoda ő — e jövővény, kinek a rongysajtó mindjárt indigonátust adott?

A fájdalom dárdái nyilalnak át szive-

men, mintha egy Alma Mater dolorosa volnék.

Látom népemet idegen bálvány körül tánczolva, a földre borulni és kiáltani: Allah il walhalla!

Mintha egy disznómban, melyet a papirra ejték, nem volna több atheni sódar, mint abban az egész Lindauban.

De csak rajta!

Adhattok tőlem neki akár szerenádot és huzhatjátok ablaka alatt a Sandolinátát, én megvetlek!

Néma proféta in pátria!

Pauli! leere csibuk, haut ohne kaffee!

„A renegát.“

— Bádog báró operája Londonban. —

HERR Majesty (Majesty ur) operájában hallottam ex-intendansunk eredeti Anglo-Hungarian operáját, mely az ottani siketnémák javára került színre. E talmi-dalmú meg is töltötte egészen . . . a Majesty ur színházával konkurráló olasz operát, melyben egyebet adtak. Mondhatom, nagyon kíváncsi voltam ex-intendansunkra, kinek ex-intentióit mindig bámultam. Bádog báró még elég jó színben van, csakhogy őszül (már juliusban!); különben bottal igazgatta a zenekart, mit a közönség magyar tempónak nézett. A szöveget Deák Farkas írta, kit az angol zeneitészek Deák Ferencznek tartanak. A szöveget németre fordították, ebből angolra s ebből végre olaszra, miáltal érthetőségre nézve sokat nyert. Mindazáltal az opera teljesen magyar s diszletei nemzeti színűek. Egyáltalán dekorációi (melyek közt a szent István rendet nem láttam) képviselik a zene legnagyobb érdemét. Harmoniája: színharmonia. Kompozíciója: a festői komponálás remeke. A partitúra — minthogy Verböczy egyik főszereplő — ennek tripartituma nyomán igazi tripartitúra.

A fő-diszitmények közül megemlítjük: a pesti-korzót lánchidastul, Budavárustul, a mint az a 16. században mutatkozott; továbbá a hatvani várat, mely a hatvani utcától a hatvani vasutig terjedő látképet nyújt; végre

a Mátyás templomát, mielőtt restaurációvá restaurálták át. A jelmezek igen tősgyökeresek. A hős gatyában lép föl és nemzeti zsinóros frakban meztláb, de arany sarkantyúval bokáin. Kétoldalt két apród kíséri, folyton pödörve bajuszának két felét. A szerelmes hölgy folyton lóháton mutatkozik, de férfi módra lovagol. Piros csizmáját panyókán vállára vetve viseli és skót mustráju plaidjébe drapirozza magát. Lovagló ruhája feketesárga csíkos, mely az osztrák-magyar nemzeti szint ábrázolja.

A ballet igen hatásos. A ballerínák rövid huszárdolmányt és tricot-t viselnek, mely legszélesebb területén a nemzeti czimert mutatja. Ez a balletcorpus juris cigánybandával muzsikáltatja magát, mely igazi néger zenészekből áll:

Ime ez eredeti színlap:

Herr Majesty's Opera.

IL RINNEGATO.

Grande opera buffo-seria Anglo-Hungariana. By the barone di Bádogh, ex-inten-Dante dell' opera nazionale di Bucarest. Text by the celebrated statesman Mr. Francis Deak.

PERSONAGGI.

Barabás Barnabás, rinnegato amoro . . . . . Signore *Salami*
Verbozzi, Licurgó ungherese, Jud Ex-Curiae . . . . . *Mortadella*
Dora, his daughter . . . . . Miss *Meloni*.
Elemero, il suo breidigamo . . . . . Signore *Ementalo*.
Irma, madre of Barnabás . . . . . Signore *Venbania*.
Selim, cardin. le turco, eminenzia . . . . . Signore *Gorgonzola*.
Midhat pasa, congiurato condannato a morte . . . . . Signore *Evviva*.
Lo spirito del componista . . . . . Sigrá *Nulla*.
Tre bravi . . . . . Sorelle *Claque*.
Panna, una zigana . . . . . Miss *Esmeraldridge*.
Cosarecco, il hohero di Budapesta . . . . . Mr. *Hangman*.
Schiavi, Panduri, Crabati, Slovacchi, Drotostoti, Drabanti, Maccaroni, Maroni arrostiti.

Dances executed: 1. *Pas de deus ex machina*, by signora *Caralabi* and Signor *Cioccioca*. 2. *Gran balabile e jobblabile*, per il corpo di balletto ed il corpo di bacco. 3. *Solo solissimo*, per il rinnegato. 4. *Ciardassa degli acastati* per i signori *Cucorizza e patlogati*.

Marcia di Ragozzi. — Firework tricoloro.

Every visitor can mangiare una porzione di

golascio ogni speranza.

Sono preghati i visitatori di chiaballere »bravo« e di tapsificare di lelchesacatta.

A zenéről csak annyit irhatok, hogy az alvó közönség a legnagyobb figyelemmel hallgatta végig. Kihívások nem történtek, minthogy Angliban a párbaj nem szokásos.

A nagy siker biztosítja, hogy »a renegát« mindenestre legalább egyszer egymás után elő fog adni.

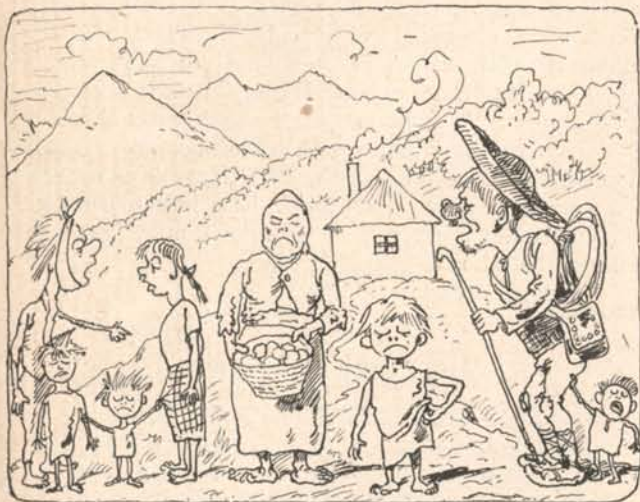
Capo di Cotta,

corrispondente ordinare.

A GYÖMBÉR JANÓ ESETE.

— Rejtélyes álomkörös história nyolcz képen. —

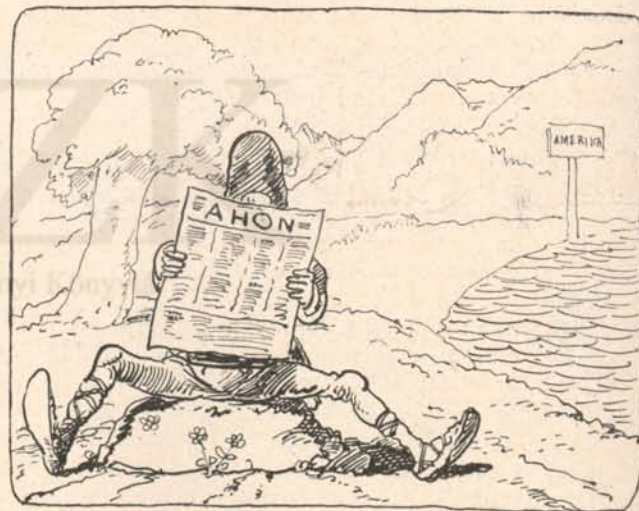
Hosszu utra indul derék Gyömbér Janó
Drótos tarsolyában csekély utravaló.

Tengeren átlábol a Szekrényesi.
Papirból a bocskort most előkeresi,

Bocskora ne kopják, — papirba tekeri;
Mezitaláb egy ugrás Amerika neki.

S mely mint bocskortartó vele ide tévedt:
Honi Visi — apróságba belemélyed.

Dr. Hombár Mihály védbeszédeiből.

Szeretném Milkó Izidort védencemnek, mert ő neki legközelebb »tárczája« emlékezett rólam.

*

Ha panaszosnő nem a feljelentés-kor, hanem a tette nézve él indítványozási jogával, ugy védenczem nem folya-modik erőszakhoz.

*

A napnál világosabban be van bizonyitva, hogy Jóczi 14 mértföld-

nyire volt távol akkor, midőn Egyéni agyonlövetett. E szerint ha nem is lehetetlen, de valószínűtlen azon feltevés, hogy ő a tettes.

*

A községi bizonyítvány Veszót szokásos tolvajnak bélyegzi, holott ő szokásos verekedő; no ez már világos bélyeghamisítás.

*

Aggodalomgerjesztő az, midőn a bíró ur s az ügyész ur rég feledékenységbe ment bűnöket jönnek nyomozni csendes falunkba! Hja, mindnyáján feledékenyek vagyunk.

*

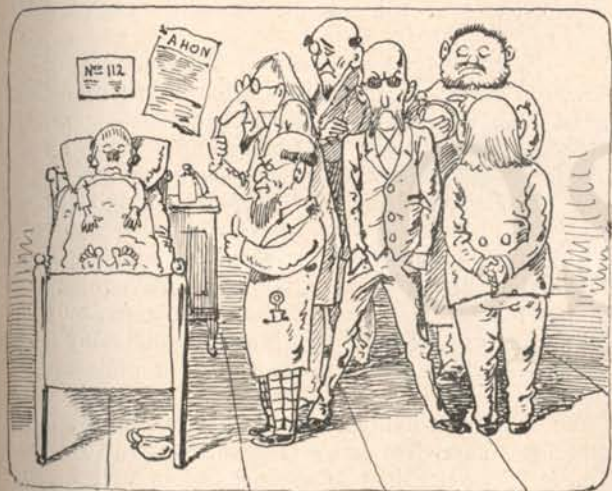

Betűzi s nehezül Janó szempillája,
És álomkórosan dől a víz partjára.

Száz doktor szagoltat medicinát véle, —
Sült krumpli szagára föleszmél végtére.

Nyolcz álló hónapig fekszik ispotályon,
Hiába! nem hagyja szemét el az álom.

»Visi-apróságba nagyon elmélyedtem,
Pedig magyarul volt, tehát nem értettem.«

Amerika tudós, derék orvosai
Nem késnek most Janót megokosítani..

»Hát még ha megérted, te szegény ostoba!
Ugy elalszol tőle: föl sem ébredsz soha!«

Igaz, hogy a lány nem volt 14 éves. Sajnos, védenczem
nem a születési anyakönyvet lapozta.

Ma az ügyész ur szokatlanul udvarias irántam, mintha
csak védenczemmel beszélne.

Én mint védő magam jeleztem dr. T. B. ur előtt az el-
halt betegségének lefolyását, pedig tudja az orvos ur, hogy
még saját betegségeim felfedezésében is tul őszinte vagyok.

Sajnos, hogy az ügyész ur mostanában nem nekem, de
védenczeimnek hálálja meg vendégszeretetemet.

Védenczem, daczára, hogy az öt félig agyonvert csendő-
rök brutalitása miatt felháborodva volt, még is önkényt abba
hagyta a lopást.

Oly csendesen zajlott le az almási választás, hogy azt
magasabb eriminalistikai szempontból »holt idénynek« kell ne-
vezem.

Vöröshegyi Dávid ur levele t. cz. Tojáss Dániel ispán urnak.

Marienbad, 20. Juillet.

Ispány ur,

Én most »itt« vagyok a Marienbadosi fürdőben. Talán tudja maga mit jelenti ez? Szükséges volt, hogy e szerint a doctor én tölem legyen az Ott, aki én tülem vár a nagy honorariumt. Fogok leni vele nagylelkő: nem reklamárok tüle, amit iten elvesztek. Mind neki hagyom.

Eben a fürdő helyen vagyok tehát, hogy kipihenjek a nagy fáradságokat, amit magáért tettem és a nagy boszon-

kodásokat, amit maga nekem szerezte. A doctor azt mondotta, hogy a szívem egy kicsit unterspickt és hogy szaladjak a hegyekre. De mikor fent vagyok a hedgyen, nem tudom mit csinálják. Gondoltam othon hagyott ökreimre, hogy ebe a nagy melegbe hogy lóg ki nekik szegénynek magyar nyelv a szájából és gondoltam a családi tagjaimra, a melyek nekem nagyon fájnak, mert ott vannak Franzensbadban és kostólják szörnyő pénzdet. Mióta női ruha szük, nádjon bőven kel rá külteni.

Az új kalapdisztrül, amit hordja a maga Ngs Aszonya, ami egy nagy szülű förtöt abrázolja, jutotta nekem az észbe, hogy othon a szőlőt francia Chasselat módra műveltessen; az én baldagolt papám is ezt a módot jakorolta. Hasonló okbul szivesen látom, hogy az Árpád trónörökösöm Lefaucheux poskával vadásson.

Ha közeledi magát az aratache: akkor magának legyen hat szeme, négy lába, de mentül keveseb keze. Ha távol vagyok, mindig atul félek, hogy más lap meg engemet; de ha én jelen vagyok, mindig az ellenkező történik.

És köldjön be ide nekem jenge kukoriczt, mert akarom tudni hogy vegyek-i Schlusst vagy nem. Ha a maga paraszt jelentésére nem halgattam volna, milyen nagy nyereségem lehetne most! A fél vármegye már az enyém volna. És miért mosatott ki maga a jajuht olyan tisztára? A tisztaságnak nincsen sulya, a jó renomméért senki se nem ád semicse: az én boldogolt papa azt szokot volt mondani a bölcs mondásaiba: a hun pizok van, ott van pénz. Ehez tartom engemet most is.

Az urfiam jelent nekem privatim, hogy a bököny alul rothadt — akkor ne vágason ki adig, még egészen a földtül el nem válik; nem kel cassálni, csak összejötteni. Ere a maga vén esze nem jüt volna rá. Tojáss, én aztat hiszem, hogy maga már záp.

Látom eztet már onan is, amit írja a walasztásokról. Bizonyosan maga is ivott abul a cortégepalincabul, hogy nekem azt az ajánlatot tehette: lépjek föl mint ellenzék. Én lépjek a kormány elen, ami csinált én belilem egy magnat, ami csinálta magának a nagyságos urat,

a kegyes jolteveut?! Elég opposition volt én tölem, hogy a kormányjelölttül eltagadtam a lovakat, mikor a kerületben szavazatra vadászott. Persze, hogy minyárt kijavítottam a hibát, hogy a küzponti bizocságnak köldtem 100 sage tiz florint. Nem fogok elrontani a jó barátságot, mert mindig legjobb a kormányal menni, mert ott van a legtöbb ló, marha és dohány szállítás. Még most is jönnő ségel emlékek vissza az inségre, mikor én liferáltam gobanát, mert az én tatámé volt az a nagy mondas, hogy eladni a hazát is szabad — csak nem köl liferálni.

És sziveseben diskorálok a ministerrel, mint a Csatárral; és nagyobb dicsőség az odvari bálba meghívni leni mint egy bondaszagó népjölésen; it sopa barom, ott sopa baron, ami én is vagyok. De azért, ha mégis engemet akarják megválasztani — tudom, hogy népszerű vagyok — hát ne hátráltason őket; igérjen minden választónak, hogy lehet nálam napszámot tiz krajczárért olcsóban — ini valót kapják a gőzktüből.

Ami illeti a jelvényt, az én ősi leszármazásamhoz tartom engemet: csak ludtol legyen.

Hallom, hogy a baronfiam a választásoknál a vörösökkel tartott. A honczfutnak mindig ez a provokáló szín van a fejibe.

Zászló, hogy tartós legyen: a szétbontott ólakbul válaszon deszka szalokat, festesen három színöre és használát otán ismét szolgálhat nemzetgazdasági czélokra. Lássá: így kel a hasznost az olcsóval öszekütni. De magának ilyenek nem jötjék a vén hohenheimi eszibe.

Meglepem magát egy ójtással: csináltatok egy telefont ki a nemesi birtokra. Akor minden nap saját szájólag szidhatom magát és haynalba a portierommal felköltetem magát és akor maga az aratásról minden órában fog egy jelentést bele beszélni az én csövembe bele. Nem vagyok én egy genie? Ez a tolálmány magát fog kényszeríteni arra, hogy dolgaiban ezentől scrophulosusan járjon.

Csak most hallom, hogy a Ngysgs Aszony, mikor a minop a kasztellba az ebédlőbe megnézte az ő czokros pixisét, észre vette, hogy a czokornak hija van, és hogy kolcsár tagadott, hogy senki nem nyóltta hozzá; amire a Ngs Aszony azt mondta: hazugság! Mert mikor elment, 7 db. legyet zárt bele, és most csak 2 van!

Ez az én feleségem egy nagyszerű kocsmárosné!

Ebül is tanoljon, Tojáss, amivel vagyok
a maga kegyes Uraság

DÁVID V. VÖRÖSHEGYI.

KATHEDRAI BÖLCSESÉGEK.

— Hogy ez a kifejezés elkerülte figyelmemet, arról meg vagyok győződve, mert nem is vettem észre.

— En ezt önöknek mint leendő apák- és anyáknak mondom.

— Hogy az emberek miért építik a nagyvárosokat folyók mellé, az első tekintetre világos: ott t. i. tisztább az oxigén.

— A ki már ily fiatal korában verseket ír, az tudni való, később még nagyobb dolgokra vetemedik.

Nemzeti Vászon-kiállítás.

Késmárk, a mai napon.

MAGYAR ipar világhódító győzelméről tudósítom ezennel a hazai közönséget. Nincs többé vászoncseléd, mert a magyar vászon urrá lett és azzá tett mindent magyar embert. A párisi, londoni, bécsi, philadelphiai és moszkvai vászonkiállítások semmivé lettek a késmárki világvaszonkiállítás előtt. Ha a magyar politikát nagygyá tette Deák, a magyar vásznat Deákné segítette győzelemre. De térjünk dologra.

Igen feltűnők a magyar Haas-i ipar alkotásai, melyeket a Haas cég állított ki. A falusi szövők közül különösen a »Pók és Társai« cég tűnik ki nagy finomsága hálósövetei által, melyek külön hálószobában vannak száméltára téve. Velők csak a szépesi szitakötők egylete versenyezhet, mely szita-szövetekben remekel. (A Pók-cég valamint a szitakötők egyletének képviselője a fővárosban Herman Ottó, ki szállásán mindig nagyszerű pókháló-készletet tart és mustrákkal ingyen szolgál.) Dicséretet érdemel a műszövők (műszavak gyára) egylete is, ámbár gyártmányai mennyiségre nézve csökkentek. A késmárki szövő iskola a broszai igen szépek, csak az kár, hogy földabroszokat nem készítenek, pedig föld arrafelé elég van.

Méltán megakadhatunk ellenben azon, hogy a budapesti orvosi egyetem szöveteiből nem állítok ki semmit, pedig, ha jól tudjuk, külön szövettani osztálya van a szövettant rendes tanár adja elő. Ugy látszik, hogy ez az ur sem igen fogta föl kötelességét. Hasonlóképen a hazai történelem tanára sem állított ki semmit, pedig a tudományának egy részét képező cselszövényekből igen érdekes történelmi soriat lehetett volna kiállítani.

Nagy tetszéssel találkozok egy sorozat tollkés, gyufatartó, zsebóra és pénztárcza, melyek szintén a vászoniparhoz tartoznak, mert kétségkívül zsebbevalók. Ugyane csoportban egy sorozat tót, rusznyák és oláh kéz gipsz-öntete is látható, mely tanulságos és annyiban jogosult, hogy e népfajok összes zsebkendő-iparát képviseli; ezen osztály találó czime: »pótzsebkendők osztálya.«

Igen csinosnak mondhatni a csipke-osztályt, melynek helyisége csipke-barlangot ábrázol, mely csepkő-barlangjaink pendantja gyanánt tekinthető. Hiba azonban, hogy itt egyetlenegy csipke-bokrot sem látni, mely pedig hazánkban bőven terem.

Mindenesetre kezdeménynek az egész nagyon bevégett valami s egy hazai iparág biztató jövőjét helyzi kilátásba. Orvendünk, hogy Késmárk városa ez alkalommal oly jól megállotta a sarat, ámbár az idő egészen száraz volt.

II.

— Másik tudósítónktól. —

A mostani világban, midőn jó cselédet vajmi nehéz kapni, okvetetlenül szükségesnek mutatkozott, hogy vászonkiállítás rendeztessék, mert csak új vászoncselédék készítése s a meglevők kifinomítás által lehet a cseléd-

kérdést megoldani. S ép e szempontnak köszöni a késmárki kiállítás létrejövetelét. Hogy tökéletesen sikerült, azt fölösleges mondani, kivált a lakomák, éljenzések és felköszöntések, mely tekintetekben kiállításaink túlszárnyalják a művelt nyugat minden erőlködését. Általában véve a kiállított vásznak jobbaknak bizonyultak a Deákné ismert gyárából eredteknél, mely körülményből a szélsőbal a közjogi alap megrendülését szeretné kiolvasni vászongyártóink körében. Igaz-e ez a föltevés? Qui vívra, verra. Vederemo. Sapiienti stb. Annyi kétségtelen, hogy a habarék nem tett hódítást e rétegekben, amit az bizonyít legcsattanósabban, hogy a szövőipar igen, de a cselszövő egyáltalán nem volt képviselve.

A vászoniparnak azonban nemcsak politikai, hanem társadalmi oldala is van. Vászonból készül az ing s a vászon csakugyan fontos ingredienciája a társadalomnak. Zsebkendő használata különbözteti meg a párizsit a krumirtól.

Legfigyelemreméltóbb a lenipar, ennek ugyanis oly sajátosága van, mellyel minden más iparon tútesz. Virágzik mikor hanyatlak. Vagy tagadhatná-e valaki, hogy mikor a len dül — lendül?

A kiállítás különböző csoportokra oszlott:

1. *Házi fonal.* Különös megemlést érdemel az ismeretes veres fonal, mely beszédeken, szindarabokon és regényeken keresztül szokott huzódni. B. Kemény Gábor miniszter nagy figyelemmel szemlélte és kérdészködött alkalmazásának legjobb módjairól.

2. *Magvak.* Kiváló fontosságuk. Jók a szakadás — főleg a magszakadás ellen.

3. *Szárított len kötőanyagban.* Sikerral használta az igazságügyi szakmában.

4. *»A betyár kendője«*, kiállította Abonyi Lajos.

5. *»Patyolatig, jegykendő«*, kiállítja Arany János.

3. *Régiségek:*

a) az a lepedő, melyben Jellasicot hazavitték, ismeretes helybenhagyatása után s melyből az »Obzor« most diadalmi zászlót készített.

b) abroszok, közöttük a dakoromán földabrosz New-Yorkulutól Honoluluig.

b) Nagy-Vászony község helyszinrajza abból a korból, mikor még Nagy-Vászonnak hitták,

f) Gépek közt, melyek a legjobb vásznat is rövid idő alatt elrongyolják, kitűnt: egy pesti mosónő két keze.

Kiállítás bevégeztével nagy étekezlet tartatott, melyen a leglelkesebb hangulat uralkodott s amennyiben a vászonipar fejlesztése a lelkes hangulattól függ, kétségtelen, hogy iparunk ez ágának jövője mindenkorra biztosított, mert ha idővel meg is csökkenne a hangulat, néhány étekezlet segélyével ismét föllelkesíthetik.

Lindau Pál Budapesten.

A hegy elment Mohamedhez. Veigelsberg fogadta a vaspályánál. A Margitszigeten otthon érzi magát, mert a mit a Linden százados árnyai megtagadnak tőle, megtalálja az Auwinkliben.

Diák ismeretek tára.

Terjeszti: *Bukovay Absentius.*

— Az öregemnél eddig sikerült elhalasztanom a beszámolót, de most elővett és előre tudható volt, hogy berekedek, mint Csatár bátyó, mert sehogyszem lehetett beszámolómban blicczelni.

— Még az az egy szerencsém, hogy az öregem hatalmas kormánypárti, így mégse szabad neki nagyon haragudni a nagy deficitért.

— Az a beszámoló beszéd, amit Tisza Kálmán tartott, bliktri volt ahol képezt, amit én tartottam, amikor Pestről hazajövet a mamának kellett beszámolni a »szennyésről«. Ez osztán a nehéz beszámoló beszéd, mert itt nem lehet ám a deficítet eltussolni!

— Szörnyű unalmas az élet a vidéki pugrisok közt! Mikor Pesten vagyok, akkor élek; itthon csak — e x i s t á l o k.

— Mikor eltávoztam Pestről, a hitelezőim siettek »veszélyt igazolni.«

— Egyetlen vigasztalásom a kuplizás. Azokbul a remek stószokból, amiket eddig cselekedtem, Dárdai Sanyi bátran összeállithatna egy másik hatkötetes Döntvénytárt.

— A Dákó Pista pajtásom mameluk kortes vót, én meg szélbali firma. »No ki fog győzni?« kérdeztem tőle. »150 fórt adok nektek« — aszongya. Slager o d a b e l! (Aunya!)

— Nálunk mán kiüött a marhavész; szörnyű sok szép czimeres marha hullott el. Egy egyetemi professor is itt nyaralt a vidékünkön, de a véshirre sietett vissza Pestre.

— Nocsak derék gyerekek azok a pesti távuszók. Én is nagyban üzöm most a vízi sportot, hanem csak a kaszínóban.

— Azt is meguntam már; végelkeseredésemben, mondok, a könyveimet veszem elő. Beletart fél nap, míg felvágom, abba pedig belevész szép ifjuságom, amíg — bevágom.

CSODABOGARAK.

— Nyakravaló-hirdetés. —

Kegyes figyelmezéshez! A fennálló alacsony posta portóárak ingerelvén, a nagyba árulás mellett — az én általam készített uri nyakravalóra váltókra — kis árulást is felállítani, mely nekem számos vevőket is biztosított.

Akar mely tisztelt urnak lehet, a szükséges craváttot a készítőtől egyenesen megrendelni, mert az által az ára nagyobb nem lesz, mint ha más helyet vevődött volna; (Tehát az az egész nyeresége a vevőnek, hogy mindössze nem fizeti drágábbban a kráváltit, mint másutt? A szerk.) — nem szükséges azon esetben egyéb semmit csak az illető Façon számat posta által nekem tudosítani. A tisztelt meghagyásnak legpontosabb, igen szelid, legjobb portékából elközlöni iparkodni elnemulasztak.

Hogy talán valamit nem ígérnék, mi nem igaz is volna lehet akár ki, akár mikor neki teczik, egy kis próba által meggyőznedi.

Tisztelt meghagyások következtöben egy példát is eszközlöni fogok; — 11 darab mellett egy vagy több formák-tesztés szerint, 3% rabattal elküldem, és a bepakolásért külön felszámítás nem lesz.

Ha a pénz a meg hagyásnál nem foglalkozik, posta utalvánnyal felvesszem, miután a sok tisztelt vevők mellett külön számódások nem vezettek.

A craváttok minden Façons a legjobb fekető selyem ripából készítve, — fekető atlasból pedig minden darab 5—10 krajár drágáb.

Igen kérek, ezen árjegyzék tisztelt barátok között megátása véget circulálni, és azok egy kis próbahez felszólalni is sziveskedjék.

Ha talán nem convenálván darab, ha nem károsítva, jó bepakolva és a postaporto kifizetvén vissza venni megköötölészek és más darabokat teszés Façon szerint-kézbésíték.

mélyen tisztelve maradok
H. fél craváttgyár K.

*

— Költői levélczim. —

Küldi e levelet Kömives, az Imre, Termetre alacsony, barna pedig színre. Adassék e levél F. H. urnak, Nem megye huszárnak, sem pedig pandurnak Magasabba vitte a sors ennél rangját, Ismervén lelkének szellemi sallangját; Szerkesztője ő a »színházi évkönyv«-nek, Mely — fájdalom! — örvend retentő közönynek. Máskülönbén sugó, s talán az is marad, Sokszor levén lyukba, ritkán látja

A r a d.

SZERKESZTŐI ÜZENETEK

N. S. (Cserg.) Megjárná a közönség, ha az országnak valamennyi 412 kerületéből minden sületlen kortesnótát elejébe táálnánk; de még inkább megjárónok mi, ha minden

ilyen sületlenséget úgy küldenének be hozzánk, hogy hiányos bémentesítésért bírságot fizessünk. Nem érte meg. — **Garambó.** (M. Itt.) Az az alak típus, tehát nem rajzoltathatjuk helyére az ön által kívánt egyént. A küldött mutatóványok közt vannak használhatók, de szerkesztői praxisunkban egészen új az a kívánság, hogy »a semmi élcet sem tartalmazókat is közöljük, mert helyi érdekek van«; a »B. J.« nem helyi érdekek lapja, hanem a nagy közönség. E teljesíthetetlen kívánságok nélkül egyébiránt szivesen látjuk. — »Senki«. Semmi. — **I. I.** (Iplysgh.) Főlösleges aggodalom, hogy az ön nevét használta volna valaki. Ehhez a két vékony betűhöz más embernek is van jussa s az illetőnek semmi oka sem volna nevét az önével fölcserélni. Aludjék nyugodtan. — **B. A.** Várjuk. — **B. I.** (Bdpst.) Ön egymaga volna, a ki megértene. Félünk pedig, hogy többi olvasóinknak ez nem volna elég vigasztalás. — **L. M.** (Bdpst.) Felhasználjuk. — »Végzett földesur«. Kiadtuk a szakreferensnek, a ki érdeme szerint fogja méltányolni. — **S. T. L.** Olyan genreket nem kultiválunk. A lap tartalmának megfigyelése rávezetheti, mily irányban folytathatja erőfeszítéseit. A most küldöttékből csak egyetlen egy kis ötletnek vehetjük hasznát. — **Ceruza.** Jól fog, folytassa. — **S. A.** (Gyngys.) A jövő évnegyedben talán eleget tehetünk óhajának; de nem árt, ha kevéssel előbb eszünkbe juttatja. Különbén hogy az a másik olyan hamar elérte kívánsága tárgyát, azt természetesen találhatta volna; az a jó kollega örül, ha talál valakit, a ki legalább ingyen olvassa lapját.

Felelés szerkesztő: CSICSERIBORS.